

Arrest

nr. 126 141 van 24 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 31 januari 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 15 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Riwoche (Chin: Leiwuqi) in de prefectuur Chamdo (Chin: Changdu), Tibet Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC).

U hebt Tibet verlaten voor een audiëntie met de dalai lama in India. Rond zeventien juni 2007 vertrok u thuis en u reisde naar Lhasa. Daar had u verscheidene audiënties met een voor uw dorp belangrijke lama die van India op bezoek was in Lhasa. U vroeg hem verscheidene keren u te helpen om naar India te gaan omdat u een audiëntie wou met de dalai lama. Uiteindelijk stemde hij toe en stuurde hij u mee met een monnik en nog twee andere personen. Na tien dagen in Lhasa reisden jullie naar Dram. Onderweg werden juli verscheidene keren gecontroleerd. De monnik had voor u een "tongxingzheng" (reisdocument voor de grensgebieden) geregeld en daardoor kenden jullie geen problemen. Na één dag in Dram gingen jullie te voet door de wouden naar Nepal. Juli stapten twee nachten en een dag en kwamen in de nacht in Kathmandu aan. De volgende namiddag reisden jullie door met de bus naar Delhi in India waarna u met de monnik verder reisde naar Bir.

U woonde en werkte in het Gyurmeling-klooster in Bir. U leerde in dat klooster uw huidige Bhutanese partner kennen die er soms kwam werken. Op 2 januari 2012 verlieten u en uw partner het klooster en u huurde een huis in Bir. Jullie verhuisden twee keer in Bir en telkens huurde u een huis. Nadat u het klooster had verlaten begon u een kleine zaak waarin u noedels maakte met een machine en die u verkocht aan studenten en aan veel kloosters.

Omdat u niet via de "nelen khang" ("reception centre") in Nepal naar India was gereisd kende u grote problemen in India. U kon u geen "registration certificate" (RC) krijgen. Doordat u geen RC had moest u meer betalen voor de huur van uw woning. Ook was het daardoor moeilijker om op hotel te verblijven. U verdiende niet veel met het maken van noedels. Jullie inkomen was niet hoog genoeg. Om deze redenen besloot u India te verlaten.

Op 19 januari 2013 verliet u India. U vloog van Delhi naar Polen vervolgens reisde u met de bus en de auto naar Dampu en vervolgens met de auto naar België waar u op 31 januari 2013 aankwam. Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee "identiteitskaarten" van Chushi Gandrug (India), twee attesten van het Gyurmeling-klooster, twee attesten van de Nangchen "Tibetan Settlement Office", één attest van Chushi Gandrug, Indisch geboortebijblad van uw kind, uittreksel uit het geboorteregister van uw in België geboren kind, kopieën van attesten van de "Assembly of Tibetan People's Deputies", van het Bhutanese paspoort van uw echtgenoot en van de "hukou" (gezinsregistratieboekje) van u en uw familie.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat u geboren en getogen bent in Tibet, VRC en daardoor geeft u geen zicht op waar u vandaan komt en wat uw nationaliteit is.

Ten eerste legt u geen enkel origineel identiteitsdocument neer dat kan aantonen dat u afkomstig bent uit Tibet, VRC. U legde een kopie neer van de "hukou" van u en uw familie. Kopieën hebben echter geen bewijswaarde, ze kunnen immers via knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst. Over de kopie van de hukou merk ik tevens op dat de registratiedatum 16 september 2011 is, ruim vier jaar na uw beweerd vertrek uit Tibet. U legde tijdens de opeenvolgende gehoren ook geen eensluitende verklaringen af over waarom u niet over een identiteitskaart beschikte. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 8) verklaarde u dat u dit document niet had omdat je **daarvoor naar Riwoche en Chamdo moest gaan en dat u op het platteland woonde en het niet ging halen**. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 6) verklaarde u dat **u heel jong was en er daarom niet veel aandacht aan besteedde om er een aan te vragen**.

Ten tweede stel ik vast dat uw kennis over uw regio van herkomst eerder gering is. U bent zo goed als niet op de hoogte van de maatregelen die de overheid heeft genomen in verband met het hoeden van dieren en het bewerken van het land. U bent nochtans van gemengde veehouder-landbouwerafkomst (CGVS1 p. 3). U verklaarde dat de overheid jullie verplichtte de oude huizen af te breken en nieuwe te bouwen (CGVS1 p. 4). Echter, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief heeft China in heel Tibet aangaande het gebruik van de landbouwgronden en

de graslanden al geruime tijd heel wat maatregelen op min of meer dezelfde wijze doorgevoerd. In de regio van Kham, waar u uit vandaan komt, zijn deze maatregelen de laatste jaren rigoureus toegepast. Dat u die zelf veehoedster was (CGVS1 p. 3) en Tibet op negentienjarige leeftijd verliet helemaal van deze maatregelen niet op de hoogte bent, laat dan ook toe ernstige vraagtekens te stellen bij uw beweerde herkomst uit Riwoche, TAR, VRC. Dit is des te meer zo gezien u frequent telefonisch contact hebt met uw familie in Tibet en u dan op zijn minst zijdelings verder over deze maatregelen zou moeten hebben gehoord. Over het feit dat u daarentegen wel enigszins op de hoogte was van andere, meer algemenere aspecten van de Tibetaanse veeteelt, merk ik op dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, buiten Tibet, VRC, in Nepal, Bhutan en India tevens yak worden gekweekt en de ermee verbonden (semi-)nomadische levensstijl ook voorkomt. Verder kon u ook niet aangeven van welke provincie of eenheid op het provincieniveau u afkomstig bent, u kon enkel verwijzen naar de administratieve hoofdstad ervan, Lhasa. Over welke Chinese provincies Tibet is verspreid wist u evenmin (CGVS 1 p. 2). Ook kon u niet aangeven wat de hoofdstad is van uw district en u slaagde er niet in de districtshoofdstad Riwoche en de hoofdstad van de prefectuur, Chamdo, uit elkaar te houden en u gaf aan dat beide namen dezelfde plaats betreffen. Welke "xiang" (gemeentes, verzameling dorpen) er aan uw xiang grenzen wist u niet en evenmin wist u welke districten (chin: "xian", Tib: "dzong") er aan uw district grenzen (CGVS pp. 12-13). En ondanks dat u frequent telefonisch contact hebt met uw familie kon u zich de telefooncode van uw district Riwoche niet herinneren (CGVS2 p. 6). In het licht van bovenstaande en onderstaande vaststellingen merk ik op dat de kennis die u wel hebt van uw land en regio van herkomst op een andere manier kan zijn verworven. Ditzelfde geldt ook voor het feit dat u enigszins vertrouwd bent met de Chinese taal.

Ten derde stel ik vast dat u de tocht van Dram in Tibet naar Bouddha, Kahtmandu in Nepal amper kan toelichten. Uw antwoorden beperkten zich tot dat jullie in twee nachten en één dag van Dram naar Kathmandu stapten door een woud en over een rivier en dat deze monnik die Nepalees en Hindi sprak alles voor u regelde. Verder kon u deze tocht niet toelichten (CGVS1 p. 9; CGVS2 p. 8). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier is deze tocht waarbij de grensposten worden vermeden echter een gevaarlijke tocht die een tijd meer in beslag neemt dan dat u aangeeft, zelfs indien Nepal wordt bereikt via de grenspost in Dram. Dat u deze tocht in twee nachten en een dag hebt afgelegd en dat u daar amper iets kan over vertellen maken uw beweerde uitreis uit Tibet ongelooftwaardig.

Ten vierde is het hoogst bevreemdend dat de monnik waarmee u Tibet zou zijn uit gereisd u niet liet registreren bij de "nelen khang." Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier laat het overgrote deel van de Tibetanen zich tijdens hun tocht van Tibet, via Nepal naar India zich registreren bij de "nelen khang." U kon ook niet toelichten waarom u zich niet liet registreren (CGVS1 pp. 8-9; CGVS2 p. 9). Tevens wist u amper wat de "nelen khang" was. Toen u deze vraag werd gesteld, vroeg u zich af of het "niet voor vluchtelingen om binnen te komen" is. Gevraagd de "nelen khang" verder toe te lichten beperkte uw antwoord zich tot dat u er niet veel van weet en dat het **iemand** is die mensen helpt of documenten uitgeeft voor mensen. Hierop gevraagd of het een persoon is, wist u het niet. Gevraagd of het een kantoor is antwoordde u dan plots ja. Gevraagd waar er "nelen khang" zijn stelde u dat er zijn in Nepal, België, Zwitserland en Frankrijk (CGVS1 pp. 9-10). Ondanks dat u in Bir woonde, dat volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet ver van Dharamsala ligt, was u dus niet op de hoogte van het bestaan van het hoofdkantoor van de "nelen khang" in Dharamsala en evenmin van het bestaan van de "nelen khang" in Delhi. Dit wordt bevestigd doordat u op de vraag waarom u zich in India niet liet registreren bij de "nelen khang" antwoordde dat u daar niets over wist toen u in het klooster was (CGVS1 p. 9). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief zijn echter alle Tibetanen afkomstig uit Tibet, VRC op de hoogte van het bestaan van "nelen khang." Nochtans verklaarde u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 9-10) dat u na twee of drie jaar in India te weten kwam dat er een "nelen khang" is in Nepal en één in Delhi en Dharamsala in India (CGVS p. 10). Dit wijst er op dat u uw kennis over de "nelen khang" tijdens het tweede gehoor voor het CGVS tussen beide gehoren hebt verworven. Ook deze zaken dragen bij aan het feit dat u uw herkomst uit Tibet, VRC niet aannemelijk hebt gemaakt.

Ten vijfde merk ik op dat u nooit in het bezit was van een Special Entry Permit (SEP) noch van een "Registration Certificate" (RC). In het jaar dat u van Tibet naar India vertrok was het, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, nochtans al enkele jaren de geijkte procedure voor Tibetanen om zich in het bezit te stellen van deze documenten voor hun reis naar en tijdens hun verblijf in India. Dat u deze documenten niet hebt omdat u niet via de "nelen khang" bent gereisd, is omwille van bovenvermelde motivering rond de "nelen khang" geen afdoende uitleg. Het is, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, inderdaad zo dat een "green book" aan Tibetanen

die de VRC ontvluchten niet langer wordt uitgereikt zonder het voorleggen van een SEP (of RC), maar op grond van bovenstaande overwegingen over uw niet-registratie bij de "nelen khang" kan niet worden aangenomen dat u om die redenen niet over een green book zou beschikken. Bovendien wist u niet wat een "green book" is. U stelde daarover dat het een groen document dat toelating geeft om een RC te verkrijgen (CGVS1 pp. 8-10). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier is het echter een heel ander document en is een "green book" geen document dat moet worden neergelegd voor het bekomen van een RC. Dat u niet weet wat dit voor de Tibetaanse vluchtelingen belangrijke document inhoudt wijst er op dat u niet tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap in India behoort. Uw verklaring hiervoor dat u niet buiten mocht in het klooster en tegen niemand mocht spreken (CGVS p. 10) staat in schril contrast met het feit dat u uw levenspartner in het klooster leerde kennen, met hem soms buiten het klooster ging wandelen en uiteindelijk met hem ging samenleven buiten het klooster sinds 2 januari 2012 en twee kinderen met hem hebt, waarvan u een geboorteakte aanvraag en verkreeg (CGVS2 pp. 4-5, 10). In het licht van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u deze documenten achterhoudt om uw werkelijke identiteit en plaats van herkomst te verhullen of dat u nooit over deze documenten beschikte omdat u over een andere nationaliteit beschikt. Verder merk ik hierover op dat u in de antwoorden in de vragenlijst nergens vermeldde dat u problemen kende in India omdat u niet via de "nelen khang" was gereisd, wat u wel aanhaalde tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p.9).

Tot slot stel ik vast dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande uw reis van India naar België. U stelde dat u met een Nepalees paspoort reisde op naam van D. Sh.. Verdere gegevens aangaande dit paspoort kende u niet. U kon niet aangeven welke geboorteplaats er in was vermeld of wat de juiste geboortedatum was in het paspoort. U wist evenmin welk visum er in was aangebracht en of er al dan niet oudere visa waren in aangebracht (CGVS1 pp 11-12). Gezien de reële kans op persoonlijke controle tijdens de reis en tijdens het inreizen van de Schengenzone is het niet aannemelijk dat u van deze zaken niet op de hoogte was of door de smokkelaar op de hoogte werd gesteld. Dit laat het CGVS toe redelijkerwijs te vermoeden dat u met uw persoonlijke, legale documenten bent gereisd en dat u deze documenten achterhoudt teneinde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke identiteit, herkomst of nationaliteit en reisweg te verhullen. Verder merk ik op dat u, gevraagd wat de smokkelaar allemaal inhield van reisdocumenten, u uw antwoord beperkte tot het Nepalees paspoort en dat u verklaarde dat hij niets meer inhield. Gevraagd naar uw ticket verklaarde u plots dat hij dat ook inhield en daarop gevraagd naar uw instapkaart gaf u hetzelfde antwoord (CGVS1 p. 12). Ook dit wijst er op dat u deze documenten achterhoudt om uw werkelijke identiteit en reisweg te verhullen.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat ze mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin kunnen ombuigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. De twee "identiteitskaarten" van "Ch. G." (India) zijn geen officiële identiteitsbewijzen en kunnen uw herkomst uit Tibet en uw Chinese nationaliteit niet aantonen. Bovendien zijn deze kaarten opgemaakt op basis van een attest dat door het Gyurmeling-klooster waar u verbleef werd opgesteld aan de hand van uw verklaringen. Ook het andere attest van dat klooster en die van de "Nangchen Tibetan Settlement Office" en van de "Assembly of Tibetan Deputies" zijn opgesteld aan de hand van uw verklaringen (CGVS2 p. 12). Bovendien zijn twee ervan opgemaakt daags voor het tweede gehoor wat er op wijst dat ze louter zijn aangemaakt ter wille van de asielprocedure. Dat bevestigt u met uw verklaring dat u om deze attesten verzocht omdat u na het vorige gehoor nog niet was erkend als vluchteling en dat u daarom belde om goede attesten te krijgen (CGVS2 p. 12). Het attest van de "Assembly of Tibetan People's Deputies is louter een kopie en heeft zodoende geen bewijswaarde. De kopie van uw "hukou" heeft ook geen bewijswaarde. Kopieën kunnen immers mits knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst. Bovendien merk ik op dat het bevreemdend is dat u op 16 september 2011 zou zijn geregistreerd in de "hukou", meer dan vier jaar na uw vertrek uit Tibet, VRC (CGVS2 p7). De kopie van het paspoort van uw partner heeft evenmin bewijswaarde en dit om reeds vermelde reden. Het Indische geboortetest van uw kind staft de geboorte van dat kind in India. Het uittreksel uit het geboorteregister staft de geboorte van dat kind in België. Over de foto's merk ik op, dat op diegene waarvan u verklaart dat u er op staat en dat ze in Tibet zijn genomen, u onvoldoende herkenbaar bent en het niet altijd duidelijk is waar die juist zijn genomen. In elk geval kunnen deze foto's enkel een aanwezigheid in Tibet op een bepaald moment aantonen, niet dat u er bent geboren en getogen. De foto's van uw partner en kind vormen hooguit een indicatie van jullie relatie en van jullie kind. De overige foto's staven geen enkel element uit uw relaas.

Gezien u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u geboren en getogen bent in Tibet, VRC en daardoor geen zicht geeft op waar u vandaan komt en wat uw nationaliteit is, stel ik vast u er niet in

bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming geloofwaardig te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van "van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting, schending van art. 62 van de wet van 15/12/1980, schending van artikel 48/3 vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Geneve van 28 juli 1951 en schending van artikel 3 EVRM". In een tweede middel beroept verzoekster zich op de "schending van art. 48/4 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. Verzoekster gaat er aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielpcedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgelaten herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekster geen originele identiteitsdocumenten uit de Volksrepubliek China aanbrengt terwijl ze 19 jaar was toen ze beweerdelijk het land heeft verlaten. De vaststelling dat verzoekster hierover incoherente verklaringen aflegt, ondergraaft haar bekendheid met Chinese identiteitsdocumenten.

Verzoekster legt enkel een fotokopie neer van een *hukou* waarvan ze het belang niet kan toelichten en herhaalt in het verzoekschrift dat ze het origineel niet kan toelichten. Geenszins kan verzoekster beweren dat het CGVS “*de bewijswaarde van deze documenten zomaar*” naast zich neerlegt “*zonder meer*”. Immers de CGVS stelde terecht vast dat verzoekster geen enkel origineel identiteitsdocument neerlegt dat kan aantonen dat zij afkomstig is uit Tibet, VRC en dat fotokopies en gefaxte documenten gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en hebben geen bewijswaarde (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verzoekster gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Daarbij heeft de commissaris-generaal verzoekster ondervraagd over de *hukou* en verklaarde ze tijdens haar eerste gehoor inzake de *shenfenzheng* of identiteitskaart “*Waarom had u dat niet?*” “*Je moet naar Riwoche en Chamdo, ik woonde op het platteland en ging het niet halen*” (p. 8 gehoorverslag 10/06/2013) terwijl ze tijdens het tweede CGVS-gehoor verklaarde “*Op dat moment was ik heel jong en ik besteedde daar niet veel aandacht aan, we hadden hukou, we wisten niet dat het zo belangrijk was*” (p. 6 gehoorverslag 04/12/2013). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn relevant nu volgens haar eerste verhoor de familie de kwestie besprak en een afweging werd gemaakt over de inspanningen die moeten geleverd worden om naar de stad te gaan en verzoekster in het tweede gehoor stelt dat hierover amper gesproken werd in het gezin. Haar toevoeging dat ze dit document niet belangrijk vonden, kan bezwaarlijk haar herkomst uit China ondersteunen nu het belang van identificatie evenzeer uitgaat van de staat en het redelijk is dat verzoekster dit ervaren heeft. Bovendien wordt niet toegelicht waarom wel een *hukou* maar geen identiteitskaart zou worden aangevraagd. De verwerende partij wijst er nog terecht op dat “*er een incoherentie kan worden opgemerkt in de kopie die verzoekster neerlegt van de hukou: de registratiedatum hiervan is immers 16 september 2011, terwijl verzoekster toen al ruim vier jaar vertrokken was uit Tibet*”. Het geheel van deze argumenten kan slechts leiden tot het ontnemen van enige bewijswaarde aan de neergelegde fotokopie van de *hukou*.

2.5. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, of identiteitsdocumenten neerlegt waarvan de bewijswaarde niet kan overtuigen, moet zijn voorgehouden nationaliteit en herkomst op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776).

Verzoekster werd dan ook terecht uitvoerig gehoord over haar leefomgeving en kreeg aldus de kans haar herkomst aan te tonen. Verzoekster kan bezwaarlijk stellen dat ze wordt gesanctioneerd “*omdat ze een bepaald iets niet heeft toegelicht? Ze verduidelijkte duidelijk kennis te hebben van de landbouw en veeteelt in haar land van herkomst. Het is niet omdat men Yak teelt in andere landen dan in Tibet dat verzoekster niet naar waarheid heeft verteld wat zij wist*”. Immers zoals het verzoekschrift overigens zelf stelt werd verzoekster tweemaal langdurig gehoord over alle aspecten van het dagelijkse leven er “*werden haar vragen gesteld over de teelten, over de dieren, over wanneer er geoogst diende te worden, wat de gangbare prijzen waren, vragen over gewassen, hoeveel de prijs hiervoor was (zie gehoorverslag bladzijde 4-6)*”. Dat verzoekster wel de telefooncode kende om naar haar familie te bellen in China kan niet blijken uit het CGVS-gehoorverslag (*Telefooncode Chinaa, telefooncode van uw regio in China?*) 0086 (*En van uw regio in China, wat moet u invoeren naar 0086?*) *Riwoche is iets maar ik herinner het me niet*” (p. 6 gehoorverslag 04/12/2013). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster de telefooncode van haar district niet kent, hoewel zij beweerde frequent telefonisch contact te hebben met haar familie.

2.5.1. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het

voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Het is niet ernstig dat verzoekster nagenoeg onbekend is met haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld indien zij 19 jaar was toen zij China verliet. Dat verzoekster wel “*een hele reeks vragen*” kende, kan niet verbazen nu niet wordt betwist dat verzoekster van Tibetaanse etnische herkomst is en dus ook bekend moet zijn met bepaalde gebruiken en gewoontes van veeteelt en landbouw, te meer het redelijk is te veronderstellen dat het leven in het hooggebergte gelijkaardige eisen kan stellen zoals ook uit de landeninformatie blijkt dat buiten Tibetaans China ook yak worden gekweekt in Nepal, Bhutan en India en de ermee verbonden (semi-)nomadische levensstijl ook in deze landen voorkomt. Echter het is niet verzoeksters hoedanigheid als plattelandsvrouw maar haar nationaliteit dat de essentie uitmaakt van haar asielaanvraag. Voorts is redelijk om van verzoekster enige kennis te verwachten van de maatregelen die de centrale Chinese overheid in het kader van haar landbouw- en veeteeltpolitiek het voorbije decennia heeft genomen inzake het verplicht beplanten van velden met bomen en struiken, het verplicht afspannen van graslanden en het verplicht beperken van de kuddes. Verzoekster kwam niet verder dan te stellen dat de overheid hen verplichtte om de oude huizen af te breken en nieuwe te bouwen en kende geen landbouwverplichtingen (p. 4 gehoorverslag 10 juni 2013). Aangezien uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat deze maatregelen de laatste jaren rigoureuus werden toegepast in de regio Kham, waar verzoekster vandaan komt, kon wel degelijk besloten worden dat verzoekster geen verblijf aantoonde in Kham.

Verzoekster kon evenmin aangeven van welke provincie of eenheid op het provincieniveau zij afkomstig is en zij kon enkel verwijzen naar de administratieve hoofdstad ervan, Lhasa. Over welke Chinese provincies Tibet is verspreid wist verzoekster evenmin. Ook kon verzoekster niet aangeven wat de hoofdstad is van haar district en zij slaagde er niet in de districtshoofdstad Riwoche en de hoofdstad van de prefectuur, Chamdo, uit elkaar te houden en zij gaf aan dat beide namen dezelfde plaats betreffen. Welke “xiang” (gemeentes, verzameling dorpen) er aan haar xiang grenzen wist verzoekster niet en evenmin wist zij welke districten (chin: “xian”, Tib: “dzong”) er aan haar district grenzen (CGVS pp. 12-13).

Voorts kan verzoeksters vertrek uit China geenszins overtuigen. Verzoekster heeft één dag en één nacht van Dram naar Bouddha gewandeld (p. 8 gehoorverslag 4 december 2013), wat onrealistisch is gezien de afstand en de moeilijkheden wanneer zoals bij verzoekster de grensposten worden vermeden. Bovendien kan verwacht worden dat verzoekster deze gevaarlijke tocht derwijze kan toelichten dat hieruit kan worden afgeleid dat ze deze effectief heeft ervaren. Dit is niet het geval. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoekster de tocht van Dram in Tibet naar Bouddha, Kahtmandu in Nepal amper kan toelichten. Verzoeksters antwoorden beperkten zich tot dat zij in twee nachten en één dag van Dram naar Kathmandu stapten door een woud en over een rivier en dat een monnik die Nepalees en Hindi sprak alles voor haar regelde. Verder kon verzoekster deze tocht niet toelichten. Verzoekster is ook op dit punt ongeloofwaardig.

2.6. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de tegenstrijdigheden en vaagheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat haar *post factum* toelichtingen hieraan geen afbreuk doen. Met betrekking tot het verloop van de verhoren op de DVZ en het CGVS, dient te worden benadrukt dat verzoekster van bij de beginfase van de procedure werd aangemoedigd om alle nuttige documenten en elementen ter staving van haar relaas aan te brengen. Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat zij zelf op elk ogenblik van de procedure alle belangrijke gegevens schriftelijk kon aanbrengen, dat zij een vragenlijst invulde waarin evenmin overtuigende elementen werden aangebracht. Dat verzoekster “geen eerlijke kans” gekregen zou hebben, kan bijgevolg bezwaarlijk overtuigen. Hoe dan ook gaan de meest essentiële en meest frappante incoherenties niet over iets niet te vertellen bij gebrek aan tijd, maar over tegenstrijdige verklaringen op belangrijke punten van het asielrelaas, met name de verklaringen van het leven in China en verzoeksters vertrek en reisweg uit China en haar aankomst in Nepal en India, waarover verzoekster tekortschiet en evasiever wordt naarmate doorgevraagd wordt.

2.7. Met verwerende partij kan besloten worden dat deze lacunes in verzoeksters kennis over haar regio zo flagrant zijn dat het onmogelijk is geloof te hechten aan verzoeksters beweerde herkomst.

Verzoekster kan bezwaarlijk betwisten dat zij verklaarde niet te weten wat Nelen Khang is "(Wat is de Nelen Khang, door wie gerund, wat doet de Nelen Khang, waar zij deze Nelen Khang gevestigd?) Is het niet voor vluchtelingen om binnen te komen (Kunt u er wat meer over vertellen, wat is het, wat doet he?) Ik weet er niet veel van, ik denk dat het iemand is die mensen helpt of documenten uitgeeft voor mensen (Is het een persoon?) Ik weet het niet (Is het een kantoor?) Ja (Wat weet u er van?) Ik weet het niet" (p. 10 gehoorverslag 10/06/2013). Uit de vaststelling dat verzoekster tijdens het eerst verhoor onbekend was met een voor de Tibetaanse Chinezen uitermate belangrijk instituut als de Nelen Khan, terwijl verzoekster dit tijdens het tweede verhoor wel kon duiden, kon de commissaris-generaal wel degelijk concluderen dat verzoeksters kennis op dit punt een ingestudeerd karakter vertoont. Aldus kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden Chinese nationaliteit, noch kan uit verzoeksters verklaringen worden afgeleid dat ze bekend is met de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap nu verzoekster ook geen geloofwaardige uitleg kan geven waarom zij nooit in het bezit is geweest van een *Special Entry Permit* (SEP), noch van een *Registration Certificate* (RC).

De bestreden beslissing stelt verder nog vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegt van haar reis van India naar België en dat er nog een aantal bijkomende vaststellingen kunnen worden gemaakt die erop wijzen dat verzoekster haar documenten achterhoudt om haar werkelijke identiteit en reisweg te verhullen.

2.8. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.10. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet zij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende haar voorgehouden herkomst uit China en wordt er zelfs niet minimaal aangetoond dat verzoekster bekend is met de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet werd geoordeeld dat in hoofde van verzoekster geen reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK